

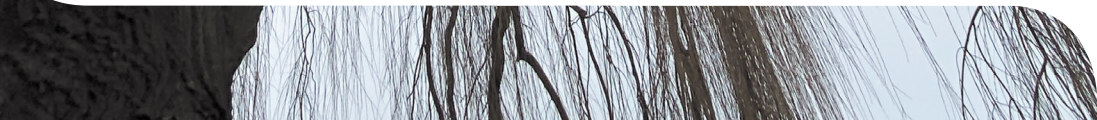

Nee, niet weer over vlinders

MARIE BRUMMELHUIS

Gedichten

uitgeverij anderzins

Nee,
niet weer over
vlinders

MARIE BRUMMELHUIS

Gedichten

Uitgeverij Anderszins

2021

COLOFON

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van Romandruk.

@2021, Uitgeverij Anderszins, De Waal/Ermelo
@2021, gedichten: Marie Brummelhuis

Foto omslag: Photo-coco (www.photo-coco.com)
Redactie: Alfred Valstar
Vormgeving & lay-out:
STAM grafisch ontwerp en illustraties

ISBN 978-94-92994-20-2
NUR 306

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever, de auteur of de fotograaf.

www.uitgeverijanderszins.nl

INHOUD

I Vals bruin blauwtje

VERTREKHAL	10
RORSCHACH	11
VONDELING	12
BOVENBOUWFEEST	14
<i>Verdriet gaf me</i>	15
VAN DIE ZOMERS	16
PARKEERGARAGE PAARDENVELD, BOVENSTE LAAG	17
DOOD SPOOR	18
VALNET	20

II Rouwmantel

HEB JE EEN BEGRAFENISONDERNEMER	
WELEENS ZIEN HUILEN?	24
<i>Natuurlijk ben je</i>	26
ONGEBORGEN	28
OGEN	30
HARTJE	31
<i>Kan licht breken?</i>	32

III Vergeten kijkgaatje

STOCKHOLMSYNDROOM 36
SOMMIGE VERHALEN MAKEN ME BANG 37
KRUISPUNT 38
POSTNATAAL 40
KRUIMELS 42
Nee, niet weer 44
Je hield toch 46
GEHEIME TUIN 48

IV Wit weeskind

Mijn moeder is 52
CAKE 54
(053) 4350560 56
OPBARING 58
DRIE TRUIEN 59
VAN JE VANDAAN EN WEER NAAR JE TOE 60

V Prinsesbladroller

HAPPY END 62
HUNKEREN 64
GEEN GÊNANTE BEZITTINGEN 65
BRIGHT SITE 66
DROOMPRINS 67
VOOR DE VERRE PRINSES 68
DUS ZONDER TITEL 70
DOODSBLIJ 71

BIJSCHRIFT 77

OVER DE AUTEUR 79

VALNET

Ik ging naar de winkel om een vangnet te kopen.
Doet u er maar tien, zei ik tegen het meisje achter de kassa
toen ze me de meest stevige soort liet zien,
je weet maar nooit.

Toen ik naar huis liep, probeerde ik
de verende passen te maken
van iemand die echt heel goed bezig is
– politiecommissarissen die de dader bijna
te pakken hebben lopen op tv altijd zo –
maar op het moment dat ik de doos
openmaakte en een van de netten
uitspreidde op mijn vloer, zag ik
vooral de grote gaten tussen het touw
en gaten maken me bang, als kind al,
wie snoept krijgt gaten in zijn tanden,
als ik in een boom klom en zou vallen
viel ik vast een gat in mijn hoofd,
hoe dat eruit zag, probeerde ik me voor te stellen
wat moeilijk is, want een gat is eigenlijk niks.

Het lukte me niet met mijn handen
op vleugelstand in rechte lijn
over de touwen te lopen, ik was niet
dronken, alle vissen zouden door de mazen
zwemmen, ik keek naar het plafond
geen haak die me zou houden.

U bedoelt een valnet had het meisje
in de winkel nog gezegd, sommige dingen
probeer ik altijd eerst te vergeten.

*

Natuurlijk ben je niet dood

anders zouden jouw baardhaartjes
niet aan het scheermes kleven
dat naast het zeepbakje
op de wastafel ligt en anders
zouden de wollen truien
op een slordig stapeltje
aan jouw kant van de kledingkast
heus niet ruiken naar jou

trouwens jouw stem staat gewoon
op ons antwoordapparaat
ik heb er vanochtend nog elf keer naar geluisterd
alle elf keer beloofde jij wie na de piep iets zegt
zo snel mogelijk terug te bellen
dat je dat nog niet gedaan hebt bij mij
komt natuurlijk omdat ik niks heb ingesproken
of misschien was je even met iets anders bezig
ik moet ook niet zo ongeduldig zijn

bovendien ligt jouw paspoort met overduidelijk
jouw foto daar waar onze belangrijke papieren
altijd liggen, in de bovenste keukenla
dat weet jij net zo goed als ik
gisteren nog heb ik gekeken en ja hoor

op die foto lach je zelfs stiekem jouw scheve lach
iets wat van de gemeenteambtenaren
helemaal niet schijnt te mogen
maar daar trek jij je gelukkig niets van aan

dus als we willen
zouden we vandaag nog
onze koffers kunnen pakken
om samen op reis te gaan.

HAPPY END

De rode loper ligt opgerold klaar op zolder,
ik heb hem laten stomen en bij mij om de hoek
zit een Turks naaiatelier waar ze mottengaten
zo netjes kunnen repareren dat je er niets meer van ziet.

Ik zal eeuwenoude beukenlanen aanplanten,
dynamiet bestellen, bergketens laten exploderen
zodat jij niet hoeft te klimmen op weg naar mij
en alle wateren die te diep zijn, leg ik moeiteloos droog.

Het fanfarecorps huur ik in, gouden trompetten zullen blinken
in de ochtendzon, ja die is er, ik koop de weerman gewoon
om,
daarna lijm ik nog snel even het oor van mijn mooiste
porseleinen kopje, daar mag jij uit drinken en natuurlijk
zijn er roomboterkoekjes voor bij de thee.

Ja, op een dag zal het eindelijk echt zover zijn:
over zacht verend polderlaagland wandel je naar me toe,
verse beukenblaadjes filteren het zonlicht
de muzikanten staan klaar - mondstukken al aan hun lippen -
weldra zullen ze het eerste lied inzetten.

Nog even en je komt bij me binnen,

het theewater kookt bijna, zorgvuldig
schik ik de koekjes op een schaal en pluk nog vlug
een pluisje van mijn rok,

dan lopen mijn voeten langzaam de trap op naar boven,
ik kijk door het zolderraam en zie wat ik zo vaak droomde:
een stipje wordt groter en neemt jouw vorm aan,

jouw haren, jouw armen, jouw benen die bewegen,
de muziek schalt nu in mijn oren, onder jou begint
de loper te kronkelen en wordt ooverdovend rood.

Ik stap bij het raam vandaan en weet wat ik aldoor al wist:
ik zal me verschuilen, niet thuis geven, stil blijven wachten
tot jouw levensgrote verschijning verandert in een bleke punt
op een pointilistisch schilderij en ik terug kan kruipen
in mijn veilige sprookjesboek waarin niemand hoeft te weten
hoe 'lang en gelukkig' eigenlijk moet.